Lietas Nr. C35142513
Lietas arhīva Nr. CA-0862-16/5

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2016.gada 25.maijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Ligita Gavare,
tiesneses Madara Ābele un Inese Strelča,
ar tiesas sēžu sekretāri Inesi Pelēkzirni un Daci Indāni,
piedaloties zvērinātiem advokātiem Jānim Pušpuram un Timuram Šikam,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. D/ prasībā pret /nosaukums/ par darba algas piedziņu sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2015.gada 3.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2013.gada 28.novembrī /pers. D/ (turpmāk – prasītājs) vērsies tiesā ar prasību par darba algas parāda piedziņu no /nosaukums/(turpmāk – atbildētāja).

Pieteikumā norādīts, ka 2001.gada 31.martā starp prasītāju kā ,,Darbinieku" un atbildētāju kā ,,Darba devēju" noslēgts Darba līgums Nr.1, saskaņā ar kuru prasītājs pieņemts darbā par direktoru. Prasītāja darba izpildes vieta noteikta uzņēmuma juridiskajā adresē Lauku ielā 1, kur atradās viņa darba kabinets. Saskaņā ar Darba līguma 3.2.1.punktu darba samaksa noteikta 200 LVL mēnesī, kas izmaksājama katra mēneša 15.datumā.

Norāda, ka 2011.gada 2.novembrī, ierodoties savā darba vietā, uzņēmuma telpās un savā kabinetā nav varējis iekļūt. Durvis bijušas aizslēgtas un no iekšpuses aizkrautas. Līdz ar to prasītājam nav bijis iespējams pildīt Darba līgumā noteiktos pienākumus. Arī atkārtoti ierodoties savā darba vietā, konstatējis, ka uzņēmums tur vairs faktiski neatrodas, uzņēmuma telpās darbojas prasītājam nepazīstami cilvēki, pie durvīm pielikti uzraksti ar cita uzņēmuma nosaukumu. Līdzšinējā uzņēmuma darbība – ražošana un tirdzniecība faktiski, viņam nezinot, pārtraukta, tādējādi liegta iespēja veikt Darba līgumā norādītos pienākumus. Nekādi rīkojumi vai norādījumi par turpmākajiem pienākumiem līdz pat šim brīdim no Darba devēja nav saņemti.

Pieteikumā norādīts, ka darba attiecības ne pēc Darba devēja, ne prasītāja iniciatīvas līdz šim izbeigtas nav. Tātad Darba devējs pēc savas iniciatīvas prasītāju nenodarbina un viņš atrodas piespiedu darba kavējumā.

Prasītājs atsaucas uz Darba likuma 74.panta otro daļu un norāda, ka pretēji normatīvajos aktos noteiktajam, prasītājs nav saņēmis darba samaksu, kas pienākas no 2011.gada 1.decembra līdz pat prasības celšanas brīdim.

Pēc prasītāja rīcībā esošās informācijas atbildētāja piešķīrusi atvaļinājumu bez darba samaksas saglabāšanas. Tomēr šāda rīcība no atbildētājas ir nelikumīga, jo prasītājs nav lūdzis šādu atvaļinājumu piešķirt. Minēto faktu konstatējusi un apstiprina arī Valsts darba inspekcija 2013.gada 10.jūnija vēstulē Nr.2013-13 GS-07/89.

Atbildētāja uzskata par pretlikumīgu darba līgumu, norādot, ka valdes locekļa pienākumu pildīšanai nebija un nav obligāti nepieciešams darba līgums. Šādam atbildētājas viedoklim nepiekrīt, jo darba līgums nav slēgts ar prasītāju kā valdes locekli, bet gan kā ar direktoru. Kā direktors veicis pienākumus, kas saistīti ar sabiedrības saimniecisko darbību (santehnikas veikala vadīšana, preču piegāde, utt.), nevis komercsabiedrības pārvaldīšanu. Normatīvajos aktos nav aizliegums slēgt darba līgumu ar valdes locekli par citu pienākumu veikšanu sabiedrībā. Pret to savā vēstulē iebildumus nav cēlusi arī Valsts darba inspekcija. Bez tam tieši atbildētāja sniegusi informāciju attiecīgajām institūcijām par atvaļinājuma piešķiršanu bez darba algas saglabāšanas, tādējādi faktiski atzīstot pastāvošās darba attiecības.

Uzskata, ka kopš 2011.gada 1.decembra līdz pat prasības celšanas brīdim atbildētāja pēc savas iniciatīvas prasītāju nenodarbina un prasītājs ne savas vainas dēļ atrodas piespiedu darba kavējumā.

Pamatojoties uz Darba likuma 6.pantu, 31.pantu, 74.panta otro, trešo daļu, 30.pantu, lūdz: 1) piedzīt no SIA ,,SIGULDA-BIĶERNIEKI" par labu /pers. D/, neizmaksātās darba algas parādu Ls 4790 par laika periodu no 2011.gada 1.decembra līdz pieteikuma tiesā iesniegšanas dienai- 2013.gada 28.novembrim (23 mēneši un 19 darba dienas, ieturot sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu un iedzīvotāju ienākuma nodokli atbilstoši likuma ,,Par valsts sociālo apdrošināšanu" un likuma ,,Par iedzīvotāju ienākuma nodokli prasībām", 2) piedzīt no SIA ,,SIGULDA-BIĶERNIEKI" par labu /pers. D/, izdevumus, kas saistīti ar lietas izskatīšanu, tai skaitā izdevumus advokāta palīdzības samaksai, 3) noteikt nekavējošo sprieduma izpildi.

Atbildētāja rakstveida paskaidrojumus par celtu prasību nav sniegusi.

Ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 3.novembra spriedumu prasība noraidīta.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka Darba līgums Nr.1 starp prasītāju kā Darbinieku un atbildētāju kā Darba devēju noslēgts 2001.gada 31.martā.

Tiesa, pamatojoties uz Darba likuma pārejas noteikumu 5.punkts atzinusi, izskatot konkrēto strīdu, piemērojami Darba likuma noteikumi, jo darba līgums noslēgts 2001.gada 31.martā, t.i., pirms Darba likuma spēkā stāšanās, ievērojot Darba likuma pārejas noteikumu 5.punkta noteikumus, tiesa atzīst, ka, izskatot konkrēto strīdu, piemērojami Darba likuma noteikumi.

Pamatojoties uz Darba likuma 31.panta pirmā daļa un 16.panta otro daļu, tiesa atzinusi, ka prasības pieteikums tiesā iesniegts, ievērojot Darba likumā noteikto termiņu, līdz ar to nepamatoti un noraidāmi ir atbildētājas pārstāvja iebildumi par to, ka prasībai iestājies noilgums, jo prasības pieteikums tiesā saņemts 2013.gada 28.novembrī, bet darba samaksu prasītājs lūdzis piedzīt par laika periodu no 2011.gada 1.decembra līdz 2013.gada 28.novembrim.

Attiecībā uz pušu starpā noslēgto darba līgumu, tiesa atsaukusies uz Darba likuma 28.panta pirmo daļu un otro daļu, un konstatējusi, ka saskaņā ar Darba līguma 1.puntu noteikts, ka atbildētāja pieņem prasītāju darbā par direktoru, sākot ar 2001.gada 1.aprīli, bet pārbaudes termiņa, nosakot nenormētu darba laiku – 40 stundas nedēļā. Savukārt saskaņā ar Darba līguma 2.1. un 2.2.punkta Darbinieks uzņemas pildīt direktora pienākumus;

ievērot iekšējās kārtības noteikumus un pildīt darba devēja rīkojumus, ievērot darba aizsardzības, drošības un darba higiēnas prasības, rūpīgi izturēties pret Darba devēja mantu. Saskaņā ar Darba līguma 3.2.1.punktu Darba devējs uzņēmies maksāt darbiniekam nolīgto darba samaksu saskaņā ar darba likumdošanu un šā līguma noteikumiem: darba algu Ls 200.

Ņemot vērā atbildētājas iebildumus par celto prasību, no kuriem izriet, ka atbildētāja neatzīst darba tiesisko attiecību pastāvēšanu ar prasītāju, tiesa atzinusi, ka lietā ir strīds par to vai starp pusēm pastāv darba tiesiskās attiecības un noslēgtais darba līgums ir spēkā esošs.

Pamatojoties uz Darba likuma 28.panta trešo daļu un 39.pantu, tiesa atzinusi, ka darba tiesisko attiecību nodibināšanai ir nepieciešama darbinieka un darba devēja griba noslēgt darba līgumu, līgumslēdzēju vienošanās par darba noteikumiem, darbinieka apņemšanās pakļauties darba devēja rīkojumiem un noteiktai darba kārtībai. Noslēdzot darba līgumu, pusēm iestājas pienākums izpildīt līgumā noteiktos pienākumus, darbiniekam – pakļauties darba kārtībai un rīkojumiem, darba devējam – maksāt nolīgto samaksu.

No Valsts darba inspekcijas Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas 2013.gada 10.jūnija /pers. D/ adresētās atbildes uz iesniegumu, tiesa secinājusi, ka prasītājs ir gan sabiedrības darbinieks, gan valdes loceklis.

Tiesa konstatējusi, ka starp pusēm nepastāv strīds par to, ka darba līguma noslēgšanas brīdī prasītājs bija atbildētājas dalībnieks un valdes loceklis.

Tiesa konstatējusi, ka atbildētāja 2013.gada 23.augusta prasītājam nosūtījusi paziņojumu Nr.DL1/13 par pretlikumīgi noslēgto darba līgumu ar valdes locekli, kurā norādīts, ka atbildētājai nav saprotams, kā ticis noslēgts darba līgums ar prasītāju, kas nonācis pārējo valdes locekļu rīcībā. Paziņojumā norādīts, ka atbildētājas dalībnieki nav pieņēmuši lēmumu slēgt darba līgumu un noteikt jebkādu darba algu prasītājam. Līdz ar to uzskatāms, ka starp pusēm noslēgtais darba līgums ir pretlikumīgs un nevar būt spēkā. Paziņojumā norādīts, ka attiecīgās institūcijas ir informētas, ka prasītājs nav atbildētājas darbinieks.

Tiesa konstatējusi, ka darba līguma noslēgšanas brīdī – 2001.gada 31.martā spēkā bija likums „Par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību".

Tiesa atsaukusies uz likuma „Par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību" 41.panta pirmās daļas 6., 7.punktu un 37.panta pirmo daļu un secinājusi, ka tikai dalībnieku sapulce bija tiesīga iecelt amatā sabiedrības direktoru un noteikt direktora atalgojumu.

No 2001.gada 31.martā noslēgtā darba līguma, pirmās instances tiesa konstatējusi, ka atbildētājas vārdā darba līgumu ar prasītāju parakstījis prasītājs kā sabiedrības direktors.

Ņemot vērā, ka darba līgumu atbildētājas vārdā prasītājs parakstījis kā atbildētājas valdes loceklis, tiesa atzinusi, ka prasītājam kā sabiedrības valdes loceklim bija ne tikai saistošas, bet arī zināmas darba līguma noslēgšanas brīdī spēkā esošā likuma "Par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību" normas, t.i., ka tikai dalībnieku sapulces kompetencē ir lemt par sabiedrības valdes locekļa iecelšanu direktora amatā un atalgojuma noteikšanu direktoram.

Tiesa atzinusi, ka tiesas sēdē netika iegūti pierādījumi tam, ka dalībnieku sapulce būtu pieņēmusi lēmumu par prasītāja iecelšanu sabiedrības direktora amatā un atalgojuma noteikšanu sabiedrības direktoram.

No prasības pieteikuma un prasītāja pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa konstatējusi, ka prasītājs kā direktors veicis pienākumus, kas saistīti ar sabiedrības saimniecisko darbību – santehnikas veikala un metāla apstrādes darbnīcas vadīšanu, preču piegādi. Tiesa konstatējusi, ka darba līgumā direktora amata pienākumi nav norādīti, un citi pierādījumi, kas apliecina šo prasītāja apgalvojumu par prasītāja kā direktora veicamajiem amata pienākumiem, tiesai iesniegti netika.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 10.panta pirmo daļu puses realizē savas procesuālās tiesības sacīkstes formā.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība

Atsaukusies uz Civilprocesa likuma 10.panta pirmo daļu un 93.panta pirmo daļu, tiesa atzinusi, ka starp prasītāju un atbildētāju nav notikusi vienošanās ne par veicamo darbu, ne darba samaksu, jo ietā nav iegūti pierādījumi tam, ka atbildētājas dalībnieku sapulce būtu pieņēmusi lēmumu par prasītāja iecelšanu atbildētājas direktora amatā un noteikusi direktora atalgojumu, un lietā nav iegūti arī nekādi pierādījumi par prasītāja kā direktora veicamo darbu.

Tiesai nav bijis pamats apšaubīt, ka par 2001.gada 31.martā noslēgto darba līgumu atbildētāja nebija informēta, jo kā tika konstatēts, tad darba līgumu atbildētājas vārdā parakstījis pats prasītājs, un kā izriet no 2013.gada 30.maija atbildētājas pilnvarotās personas /pers. B/ Vidzemes reģionālās Valsts darba inspekcijas amatpersonai inspektorei Sintijai Jaunākajai adresētā paskaidrojuma, tad tā laika valdes priekšsēdētājs /pers. D/ visus grāmatvedības dokumentus uzglabājis pie sevis mājās.

Pamatojoties uz Civillikuma 1427. un 1511.pantu, tiesa atzinusi, ka prasītājs, neievērojot likumā noteikto kārtību, nesaskaņojot un nesaņemot atbildētājas piekrišanu darba līguma noslēgšanai, vēlējās panākt sev labvēlīgu seku iestāšanos, ko apliecina prasītāja atbildētājai 2013.gada 11.oktobra adresētais iesniegums, kurā norādīts: "Neredzu iemeslu, kāpēc man būtu bijis jāstrādā atšķirībā no jums abiem bez darba līguma un nesaņemot algu vairāk kā 15 gadus, izpildot uzdevumus, kas nebija saistīti ar valdes priekšsēdētāja pienākumu pildīšanu."

Atsaucoties uz Civillikuma 1415.pantu, tiesa atzinusi, ka darba tiesiskās attiecības starp prasītāju un atbildētāju nav nodibinātas un nepastāv, un 2001.gada 31.marta Darba līgums Nr.1 atzīstams par spēkā neesošu. Tā kā nav konstatēta darba tiesisko attiecību pastāvēšana starp prasītāju un atbildētāju, noraidāma prasība par neizmaksātās darba samaksas parāda piedziņu.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedzis prasītājs, pārsūdzot to pilnā apmērā.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa prasību noraidījusi uz pavisam citiem pamatiem, nekā norādīts prasībā.

Nepiekrīt tiesas secinājumam, ka starp pusēm nav nodibinātas darba tiesiskās attiecības un 2001.gada 31.marta Darba līgumu Nr.1 atzīstams par spēkā neesošu.

Norāda, ka kopš 1994.gada 10.februāra prasītājs apstiprināts par /nosaukums/ priekšsēdētāju, papildus bija vēl jānodarbojas ar /nosaukums/ vadīšanu. Gan par palīgražošanas iecirkņa vadītāja darbu, gan SIA „ Sigulda-Biķernieki" priekšsēdētāja darbu man pienācās atlīdzība (dibināšanas sapulces protokols Nr.l). Līdzekļu trūkuma dēļ es saņēmu tikai atlīdzību pastāvošās minimālās algas apjomā par palīgražošanas iecirkņa vadīšanu no 1995.gada aprīļa. Tādējādi jau no paša sākuma šādi faktiski veicu direktora pienākumus un man pat nebija svarīgi kā šo amatu sauc – priekšsēdētājs vai direktors.

Norāda, ka 2001.gada 31.martā noslēgtais darba līgums bija saistīts ar to, ka mainījās Valsts darba inspekcijas un Valsts ieņēmumu dienesta nostādnes par darba līgumā iekļaujamajiem punktiem un tas, ka uzņēmuma vadītājiem, tāpat kā jebkuram citam darbiniekam arī ir jāmaksā algas un sociālie nodokļi par sevi, kā arī jābūt darba līgumam.

Nav patiesi atbildētājas apgalvojumi par to, ka /nosaukums/ dalībnieki nezināja par to, ka prasītājs atalgojumu, jo prasītājs informēja par to. Būtu dīvaini, ka cilvēks vairāk kā 15 gadus strādā pilnu darba dienu vispār bez jebkāda atalgojuma, iztikas līdzekļiem un domas par savu sociālo nodrošinājumu. Norāda, ka prasītāja parakstu ir apstiprināti visi darbu izpildes dokumenti un lielākā daļa preču dokumentu.

Nav pamatoti tiesas secinājumi par to, ka nav iegūti pierādījumi, ka prasītājs kā direktors veicis pienākumus, kas saistīti ar sabiedrības saimniecisko darbību – santehnikas veikala un metāla apstrādes darbnīcas vadīšanu, preču piegādi. 2011.gada 02.novembra sēdes valdes protokols Nr. 111102-V pierāda, ka atbildētājas saimnieciskā darbība bija santehnikas veikals un no tā netieši izriet, ka to vadīja prasītājs.

Prasītāja prasību un apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem un argumentiem.

Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Timurs Šiks apelācijas sūdzību un prasību neatzina, pamatojoties uz rakstveida paskaidrojumiem, kas iesniegti Civilprocesa likuma 166.panta kārtībā, iepriekš tos nolasot.

Motīvu daļa

Noklausījusies prasītāja un atbildētājas pilnvarotā pārstāvja paskaidrojumus, pārbaudījusi lietai materiālus, noklausījusies zvērināta advokāta Jāņa Pušpura viedokli par to, ka prasība apmierināma, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība noraidāma kā nepamatota.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Lietā nav strīda par to, ka ar 1994.gada 10.februāra dibināšanas protokolu Nr.1 prasītājs apstiprināts par /nosaukums/priekšsēdētāju (lietas 60.–63.lapa). Savukārt ar Valsts uzņēmuma /Nosaukums D/ 1995.gada 30.marta Rīkojumu Nr.IO-k, prasītājs sakarā ar uzņēmuma privatizāciju ar 1995.gada 31,martu pārcelts darbā uz /nosaukums/ par palīgražošanas iecirkņa vadītāju (lietas 64.–67.lapa). Tātad prasītājs pilda uzņēmuma amatpersonas pienākumus.

Lietā ir strīds par to vai prasītājs, būdams /nosaukums/valdes priekšsēdētājs 2001.gada 31.martā noslēdzis tiesisku darba līgumu pats ar sevi, pieņemot sevi darbā par direktoru, nosakot sev darba algu 200 latu apmērā.

Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa nosaka, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā Civilprocesa likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Izvērtējot lietā nodibinātos faktus kopsakarā ar lietā esošajiem un iztiesāšanas laikā pārbaudītiem pierādījumiem, kurus apelācijas instances tiesa novērtēja, atbilstoši Civilprocesa likuma 97.panta prasībām, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, un pievienojas pārsūdzētā sprieduma motivācijai, atkārtoti tos pašus apsvērumus nenorādot.

Tāpat Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa motīvu daļā vispār nav vērtējusi prasībā norādītos apstākļus un prasību noraidījusi uz pavisam citiem pamatiem, nekā norādīts prasībā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 192.pantu tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas.

Savukārt atbilstoši Civilprocesa likuma 10.pantam, puses savas tiesības realizē sacīkstes formā. No minētā izriet, ka tiesai, izskatot lietu jāņem vērā pušu iesniegtie pierādījumi un pamatoti izteiktie iebildumi (Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa). Konkrētajā gadījumā, kad prasība pirmās instances tiesā atzīta par nepamatotu un noraidīta, tiesa sprieduma argumentācijā piemēro tiesību normas, kas ir atbilstošas konkrētajai tiesiskajai situācijai, nevis tām tiesību normām, kas prasītāja ieskatā ir pamats prasības apmierināšanai. Tā kā darba līgums jau sākotnēji nebija noslēgts tiesiski, pirmās instances tiesai nebija pamats vērtēt prasības pieteikumā izklāstītos apstākļus par darba algas piedziņu.

Ņemot vērā, ka strīdus darba līgums noslēgts 2001.gada 31.martā, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka uzņēmējdarbības darbību kā arī tas attiecības ar dalībniekiem reglamentēja likums „Par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību". Saskaņā ar minētā likuma (likuma redakcijā, kas bija spēkā 2000.gada 11.maijā) 41.panta pirmās daļas 6.punktu vienīgi dalībnieku sapulce ir tiesīga atcelt vai atsaukt no amata un iecelt vai ievēlēt amatā izpildinstitūcijas un revīzijas komisijas locekļus (revidentu) vai zvērinātu revidentu, lemt par prasības celšanu pret viņiem vai par atteikšanos no prasības, lemt par sabiedrības izpildinstitūcijas darbinieku atalgojumu.

Ar apelācijas sūdzībai pievienoto atbildētājas 1994.gada 10.februāra dibināšanas sapulces protokola Nr.1 5.1. un 5.2.punktu pierādīts, ka par sabiedrības priekšsēdētāju apstiprināts prasītājs un ka priekšsēdētājs saņem atlīdzību pēc dalībnieku sapulces noteiktajām likmēm.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka dibināšanas sapulces protokolā pieņemtie lēmumi atbilst likuma „Par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību" 41.panta pirmās daļas 6.punktam, līdz ar to saistoši prasītājam, kas nozīmē, ka pirms darba līguma noslēgšanas, par to bija jālemj sabiedrības dalībnieku sapulcē.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasītājs, likuma „Par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību" 37.panta pirmās daļas izpratnē, neraugoties uz to, ka tika noslēgts atsevišķs darba līgums, pildīja sabiedrības valdes izpildinstitūcijas funkciju, līdz ar to atbilstoši minētā likuma 41.panta pirmās daļas 7.punktam vienīgi dalībnieku sapulce ir tiesīga iecelt amatā un atcelt no amata pārvaldniekus (direktorus) vai piešķirt sabiedrības izpildinstitūcijai tiesības ievēlēt viņus no sava vidus vai no citu personu vidus.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka par darba līguma noslēgšanu būtu lemts atbildētājas dalībnieku sapulcē, tāpēc Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka noslēgtais līgums atzīstams par spēkā neesošu. Turklāt prasītājs arī apelācijas instances tiesā nav iesniedzis pierādījumus, ka, pieņemot sevi darbā par direktoru, kas pēc būtības atbilst izpildinstitūcijas priekšsēdētāja amatam, pildīja arī citus pienākumus, kas bija atšķirīgi no priekšsēdētāja amata pienākumiem. Apelācijas sūdzībai pievienotais Pirkšanas-pārdošanas līgums Nr.201, Zemkopības ministrijas 1995.gada 13.jūnija izziņa Nr.3.1-944 (lietas 68.– 74.lapa to nepierāda, jo ar minētājiem pierādījumiem apstiprinās, ka prasītājs pildījis atbildētājas priekšsēdētāja pienākumus, kas viņam izriet no statūtiem lietas 75.–92.lapa), kuros prasītājs minēts kā dibinātājs.

Ar lietas materiālos esošo atbildētājas 2011.gada 2.novembra valdes sēdes protokolu Nr.111102-V apstiprinās, ka valdes sēde notikusi bez valdes priekšsēdētāja /pers. D/ klātbūtnes. Valdes vienbalsīgi nolēmusi atbildētājas ražošanas un tirdzniecības darbības apturēšanu un pārtraukšanu /adrese/. Objektu nolemts izmantot tikai iznomāšanai. Ar dalībnieku sapulces 2.lēmumu nolemts prasītāju atcelt no valdes priekšsēdētaja amata.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka ar minēto pierādīts, ka atbildētāja tiesiski pārtraukusi saimniecisko darbību un atcēlusi prasītāju valdes priekšsēdētaja amata, kas secīgi ir bijis iemesls, kāpēc prasītājs nav ticis uzņēmuma telpās /adrese/. Tiesas rīcībā nav pierādījumi, ka 2011.gada 2.novembra valdes sēdes protokols Nr.111102-V likumā noteiktā kārtībā būtu apstrīdēts, līdz ar to par tā spēkā esību Civillietu tiesas kolēģijai nav šaubu.

Ņemot vērā, ka lietas izskatīšanas laikā atzīts, ka noslēgtais darba līgums atzīstams par spēkā neesošu, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka nav pamata vērtēt pārējos apelācijas sūdzības argumentus vai citus rakstveida pierādījumus, kas attiecās uz neizmaksāto darba algu, jo tiem nav izšķirošas nozīmes lietas izskatīšanā.

Šāda atziņa pausta Eiropas Cilvēktiesību tiesā izskatītajās lietās, kur no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu *(skat. ECT 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v. The Netherlands" 61.punktu)*. Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesa izvērtē argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa, tādējādi nevērtā pārējos apelācijas sūdzības argumentus, jo tiem nav izšķirošas nozīmes lietas izskatīšanā.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus, devusi pareizu juridisko novērtējumu un

taisījusi pamatotu un likumīgu spriedumu, prasību noraidot pilnīgi.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 432., 433., 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija
nosprieda:

noraidīt /pers. D/ prasību pret SIA ,,Sigulda-Biķernieki" par darba algas piedziņu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns sprieduma teksts sagatavots 2016.gada 6.jūnijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese (personiskais paraksts) L.Gavare
Tiesneses (personiskais paraksts) M.Ābele
(personiskais paraksts) I.Strelča